

The Name by Which Ye Are Called

By Elder B. Corey Cuvelier
Of the Seventy

De naam waarmee u aangeduid wordt

Ouderling B. Corey Cuvelier
van de Zeventig

October 2025 general conference

What does it mean to be called by the name of Christ?

President Russell M. Nelson taught that if the Lord were speaking to us directly, the first thing He would make sure we understand is our true identity: we are children of God, children of the covenant, and disciples of Jesus Christ. Any other designation will ultimately let us down.

I learned this for myself when my oldest son received his first cell phone. With great excitement, he began entering the names of his family and friends into his contacts. One day I noticed his mom was calling. On the screen appeared the name “Mother.” That was a sensible and dignified choice—and, I’ll admit, a sign of respect for the better parent in our home. Naturally, I got curious. What name had he given me?

I scrolled through his contacts, assuming that if Wendi was “Mother,” I must be “Father.” Not there. I searched for “Dad.” Still nothing. My curiosity turned into mild concern. “Does he call me ‘Corey’?” No. In a last-ditch effort, I thought, “We’re soccer players—maybe he calls me ‘Pelé.’” Wishful thinking. Finally, I called his number myself, and two words popped up on his screen: “Not Mother”!

Brothers and sisters, by which name are you called?

Jesus called His followers by many names: Disciples. Sons and daughters. Children of the prophets. Sheep. Friends. The light of the world. Saints. Each carries eternal significance and underscores a personal relationship with the Savior.

Wat betekent het om met de naam van Christus aangeduid te worden?

President Nelson heeft gezegd dat als de Heer rechtstreeks tot ons zou spreken, Hij eerst zou zorgen dat we onze ware identiteit begrijpen: wij zijn kinderen van God, kinderen van het verbond, en discipelen van Jezus Christus. Elke andere aanduiding zal ons uiteindelijk teleurstellen.

Ik kwam daar zelf achter toen mijn oudste zoon zijn eerste mobiele telefoon kreeg. Hij begon enthousiast de namen van zijn familieleden en vrienden in zijn lijst met contactpersonen te zetten. Op een dag zag ik dat zijn moeder hem belde. Op het scherm verscheen de naam ‘Moeder’. Dat was een verstandige, waardige keus. En eerlijk gezegd een teken van respect voor de betere ouder bij ons thuis. Natuurlijk was ik nieuwsgierig. Hoe had hij mij genoemd?

Scrollend door zijn contactpersonen nam ik aan dat als Wendi ‘Moeder’ was, ik wel ‘Vader’ moest zijn. Maar ik stond niet bij de ‘V’. Ik zocht naar ‘Papa’. Niets. Mijn nieuwsgierigheid maakte plaats voor een lichte bezorgdheid. ‘Noemt hij me “Corey”?’ Nee. Ik gaf het nog een laatste kans: ‘We voetballen allebei, misschien noemt hij me “Pelé”’. IJdele hoop. Uiteindelijk belde ik zijn nummer, en zag de twee woorden die op het scherm verschenen: ‘Niet moeder’!

Broeders en zusters, met welke naam worden jullie aangeduid?

Jezus gaf zijn volgelingen allerlei namen: discipelen. Zonen en dochters. Kinderen van de profeten. Schapen. Vrienden. Het licht van de wereld. Heiligen. Elk van die namen heeft eeuwige betekenis en onderstreept een persoonlijke relatie met de Heiland.

But among these names, one rises above the rest—the name of Christ. In the Book of Mormon, King Benjamin powerfully taught:

“There is no other name given whereby salvation cometh; therefore, I would that ye should take upon you the name of Christ. ...

“And it shall come to pass that whosoever doeth this shall be found at the right hand of God, for he shall know the name by which he is called; for he shall be called by the name of Christ.”

Those who take upon themselves the name of Christ become His disciples and witnesses. In the book of Acts, we read that after the Resurrection of Jesus Christ, chosen witnesses were commanded to testify that whosoever believed in Jesus, was baptized, and received the Holy Ghost would receive a remission of sins. Those who received these sacred ordinances assembled with the Church, became disciples, and were called Christians. The Book of Mormon also describes believers in Christ as Christians and covenant people as “the children of Christ, his sons, and his daughters.”

What does it mean to be called by the name of Christ? It means making and keeping covenants, always remembering Him, keeping His commandments, and being “willing ... to stand as witnesses of God at all times and in all things.” It means standing with prophets and apostles as they carry Christ’s message—with its doctrine, covenants, and ordinances—across the world. It also means serving others to relieve suffering, being a light, and bringing hope in Christ to all people. Of course, this is a lifelong pursuit. The Prophet Joseph Smith taught that “this is a station to which no man ever arrived in a moment.”

Because the journey of discipleship takes time and effort built “line upon line, precept upon precept,” it’s easy to get caught up in worldly titles. These yield only temporary value and will never be enough on their own. Redemption and the things of eternity only “cometh in and through the Holy Messiah.” Therefore, following prophetic counsel to make discipleship a priority is both timely and wise, especially in an age of so many competing voices and influences. This was at the heart of King Benjamin’s counsel

Maar een van de namen steekt boven alle andere uit: de naam van Christus. In het Boek van Mormon heeft koning Benjamin krachtig uitgelegd:

‘Er is geen andere naam gegeven waardoor redding komt; daarom wil ik dat u de naam van Christus op u neemt. [...]

‘En het zal geschieden dat wie ook dat doet, aan de rechterhand van God zal worden bevonden, want hij zal de naam kennen waarmee hij wordt aangeduid; want hij zal worden aangeduid met de naam van Christus.’

Zij die de naam van Jezus Christus op zich nemen, worden zijn discipelen en getuigen. In het boek Handelingen lezen we dat getuigen na de opstanding van Jezus Christus geboden werd om te prediken en te getuigen dat wie ook in Jezus geloofde, zich liet dopen en de Heilige Geest ontving, vergeving van zonden zou krijgen. Zij die deze heilige verordeningen ontvingen, kwamen met de kerk bijeen, werden discipelen, en werden christenen genoemd. Het Boek van Mormon beschrijft ook gelovigen in Christus als christenen, en hen die verbonden met God sloten als ‘de kinderen van Christus [...], zijn zonen en zijn dochters’.

Wat betekent het om met de naam van Christus aangeduid te worden? Het betekent verbonden sluiten en nakomen, Hem altijd indachtig zijn, zijn geboden onderhouden, en ‘gewillig [zijn] in alle dingen en op alle plaatsen waar u zich ook mag bevinden, als getuige van God op te treden’. Het betekent de profeten en apostelen terzijde staan die Christus’ boodschap aan de wereld brengen, met haar leerstellingen, verbonden en verordeningen. Het betekent ook anderen dienen om lijden te verlichten, een licht zijn, en hoop in Christus aan alle mensen brengen. Uiteraard is het een levenslang proces. De profeet Joseph Smith heeft gezegd ‘dat niemand dit stadium in een oogwenk kan bereiken’.

Omdat de ontwikkeling van ons discipelschap tijd en moeite kost, en ‘regel op regel, voorschrift op voorschrift’ plaatsvindt, kunnen we al te makkelijk opgaan in de titels die de wereld ons geeft. Maar die hebben slechts tijdelijke waarde en zullen op zich nooit toereikend zijn. Verlossing en eeuwige zaken komen louter ‘in en door de heilige Messias’. Daarom is het opvolgen van profetische raad om het discipelschap een prioriteit te maken zowel tijdig als verstandig, met name nu er zo veel verschillende stemmen

when he said, “I would that ye should remember to retain the name [of Christ] written always in your hearts, ... that ye hear and know the voice by which ye shall be called, and also, the name by which he shall call you.”

I’ve seen this in my own family. My great-grandfather Martin Gassner was changed forever because a humble branch president answered the Savior’s call. In Germany in 1909, times were tough and money was tight. Martin worked as a welder in a pipe manufacturing plant. By his own admission, most paydays ended in drinking, smoking, and buying rounds at the pub. His wife finally warned him that if he didn’t change, she would leave.

One day, Martin’s coworker met him on the way to the pub with a crumpled religious booklet in his hand. He had found it on the street and told Martin that he felt something different after reading the pamphlet entitled *Was wissen Sie von den Mormonen?*, or *What Do You Know About the Mormons?* I’m certain that title has changed.

An address stamped on the back was just legible enough to decipher where the church was located. It was a considerable distance away, but they were moved by what they read and decided to take the train that Sunday to investigate. When they arrived, they found that the address was not the church they expected but a funeral home. Martin hesitated—because, really, a church in a funeral home sounded a little too much like a package deal.

But upstairs, in a rented hall, they found a small group of Saints. A man invited them to testimony meeting. Martin was touched by the Spirit and was so impressed by the simple, fervent testimonies that he bore his testimony. And it was there, in that most unlikely place, that he said he already knew it must be true.

Afterward the man introduced himself as the branch president and asked if they would return. Martin explained that he lived too far away and couldn’t afford the weekly trip. The branch president simply said, “Follow me.”

They walked a few blocks to a nearby factory

en invloeden onze aandacht vragen. Dit was de kern van deze raad die koning Benjamin gaf: ‘Ik wil dat u eraan denkt de naam [van Christus] altijd in uw hart gegrift te houden, opdat u [...] de stem waarmee u zult worden aangeduid, hoort en kent, en ook de naam waarmee Hij u zal aanduiden.’

Ik heb dit in mijn eigen familie gezien. Mijn overgrootvader Martin Gassner veranderde voor altijd doordat een nederige gemeentepresident gehoor gaf aan de oproep van de Heiland. In 1909 waren het moeilijke tijden in Duitsland, en men had weinig geld. Martin was lasser in een buizenfabriek. Hij gaf toe dat hij zijn geld bijna elke betaaldag verkwistte aan drinken, roken, en zijn vrienden in het café rondjes geven. Zijn vrouw waarschuwde hem uiteindelijk dat ze hem zou verlaten als hij zijn leven niet beterde.

Op een dag kwam een bevriende collega Martin onderweg naar het café tegemoet met een verkreukelde godsdienstige brochure in zijn hand. Hij had die op straat gevonden en zei tegen Martin dat hij iets bijzonders voelde toen hij de brochure las, die de titel droeg *Was wissen Sie von den Mormonen?*, oftewel *Wat weet u van de mormonen?* Die titel zal inmiddels vast veranderd zijn.

Op de achterkant was een adres gestempeld, net leesbaar genoeg om te ontcijferen waar de kerk zich bevond. De kerk was best ver weg, maar wat ze lazen, raakte hen. Ze besloten die zondag de trein te nemen en op onderzoek uit te gaan. Toen ze arriveerden, zagen ze dat het niet zoals verwacht een kerk was, maar een uitvaartcentrum. Martin aarzelde, want een kerk in een uitvaartcentrum deed hem iets te veel aan een koppeltransactie denken.

Maar boven, in een gehuurde ruimte, vonden ze een kleine groep heiligen. Een man nodigde hen uit om een getuigenisdienst bij te wonen. Martin werd geraakt door de Geest en was zo onder de indruk van de eenvoudige maar vurige getuigenissen dat hij zelf zijn getuigenis gaf. En daar, op die uiterst onwaarschijnlijke plek, zei hij dat hij al wist dat het waar moest zijn.

Na de dienst stelde de man zich voor als de gemeentepresident, en hij vroeg of ze terug wilden komen. Martin zei dat hij te ver weg woonde en zich de wekelijkse reis niet kon veroorloven. De gemeentepresident zei eenvoudigweg: ‘Volg mij.’

Ze liepen enkele straten naar een nabijgele-

where the branch president's friend worked. After a short conversation, Martin and his friend were both offered jobs. Then the branch president led them to an apartment building and secured housing for their families.

All of this happened within two hours. Martin's family moved the following week. Six months later they were baptized. The man once known as a hopeless drunk became so ardent in his new faith that people in town began calling him, perhaps not so affectionately, "the priest."

As for the branch president, I cannot tell you his name—his identity has been lost to time. But I call him a disciple, ambassador, Christian, good Samaritan, and friend. His influence is still felt 116 years later, and I stand on the shoulders of his discipleship.

"There is a saying that you can count the seeds in an apple, but you can't count the apples that come from one seed." The seed planted by the branch president has produced countless fruit. Little would he have known that 48 years later, several generations of Martin's family on both sides of the veil would be sealed in the Bern Switzerland Temple.

Perhaps the greatest sermons are the ones we never hear but those we see in the quiet, unassuming actions and deeds observed in the lives of ordinary people who, trying to be like Jesus, go about doing good. What this gracious branch president did was not part of a checklist. He was simply living the gospel as described in the book of Alma: "They did not send away any ... that were hungry, or that were athirst, or that were sick, ... they were liberal to all, both old and young, ... both male and female." And, a point we should not overlook, they did not send away any "whether out of the church or in the church."

Those who take upon themselves the name of Christ recognize, as Joseph Smith said, "A man filled with the love of God, is not content with blessing his family alone, but ranges through the whole world, anxious to bless the whole human race."

This is how Jesus lived. In fact, He did so much that His disciples couldn't write it all down. The Apostle John recorded, "There are also many

gen fabriek waar een vriend van de gemeentepresident werkte. Na een kort gesprek kregen Martin en zijn vriend allebei een baan aangeboden. Toen bracht de gemeentepresident ze naar een flatgebouw en regelde voor beide gezinnen elk een woning.

Dit gebeurde allemaal binnen twee uur. Een week later verhuisde Martins gezin. Een half jaar later lieten zij zich dopen. De man die ooit als een hopeloze dronkaard was beschouwd, werd zo ijverig in zijn nieuwe geloof dat de mensen in die plaats hem, misschien niet zo lovend, 'de priester' gingen noemen.

Ik kan de naam van de gemeentepresident niet noemen, die is in de geschiedenis verloren gegaan. Maar ik noem hem discipel, ambassadeur, christen, barmhartige Samaritaan en vriend. 116 jaar later is zijn invloed nog te voelen, en ik sta op de schouders van zijn discipelschap.

'Er is een gezegde dat je de zaadjes in een appel kunt tellen, maar dat je de appels uit één zaadje niet kunt tellen.' Het zaadje dat de gemeentepresident zaaide, heeft talloze vruchten afgeworpen. Hij kon onmogelijk weten dat er 48 jaar later in de Berntempel (Zwitserland) verscheidene generaties van Martins familie aan beide zijden van de sluier aan elkaar verzegeld zouden worden.

Misschien zijn de beste toezegingen wel de toezegingen die we niet horen, maar die we zien in de stille, bescheiden daden van gewone mensen in het dagelijks leven – mensen die proberen om net als Jezus goed te doen. Wat deze vriendelijke gemeentepresident deed, stond niet op een takenlijst. Hij leefde eenvoudigweg het evangelie na, zoals in het boek Alma staat: 'Aldus zonden zij [...] niemand weg die naakt was of die honger had, of die dorst had, of die ziek was, [...] daarom waren zij vrijgevig jegens allen, zowel jong als oud, [...] zowel man als vrouw.' En iets wat we niet over het hoofd moeten zien, was dat ze niemand wegzonden, 'zij het buiten of binnen de kerk'.

Zij die de naam van Christus op zich nemen, weten, zoals de profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Een mens die vervuld is van Gods liefde, is niet tevreden als hij alleen zijn eigen gezin tot zegen is, maar gaat over de hele wereld uit om het hele mensdom tot zegen te zijn.'

Daar leefde Jezus naar. In feite deed Hij dat zo vaak dat zijn discipelen niet alles op konden schrijven. Aldus de apostel Johannes: 'En er zijn

other things which Jesus did, the which, if they should be written every one, I suppose that even the world itself could not contain the books that should be written.”

Let us strive to follow Christ’s example, doing good and making discipleship a lifelong priority so that each time we interact with others, they will feel God’s love and the confirming power of the Holy Ghost. Then we may join my great-grandfather and millions of others who have declared, like the disciple Andrew, “We have found the Messiah.”

In the end, our identity isn’t defined by the world. But our discipleship is defined by the ordinances we receive, the covenants we keep, and the love we show to God and neighbor by simply doing good. As President Nelson taught, we are indeed children of God, children of the covenant, disciples of Jesus Christ.

I testify that Jesus Christ lives and has redeemed us. He is the One who said, “I have called thee by ... name; thou art mine.” In the name of Jesus Christ, amen.

nog veel andere dingen die Jezus gedaan heeft. Als die ieder afzonderlijk beschreven zouden worden, dan zou, denk ik, de wereld zelf de geschreven boeken niet kunnen bevatten.’

Laten wij ernaar streven om Christus’ voorbeeld te volgen, goed te doen en ons discipelschap een levenslange prioriteit te maken. Anderen zullen dan bij elk contact met ons Gods liefde en de bevestigende macht van de Heilige Geest voelen. Dan kunnen wij ons bij mijn overgrootvader en miljoenen anderen voegen die net als de discipel Andreas hebben gezegd: ‘Wij hebben de Messias gevonden.’

Uiteindelijk wordt onze identiteit niet door de wereld bepaald. Nee, ons discipelschap wordt bepaald door de verordeningen die we ontvangen, de verbonden die we nakomen, en de liefde die we God en onze naaste betonen door eenvoudigweg goed te doen. Zoals president Nelson heeft gezegd, wij zijn werkelijk Gods kinderen, verbondskinderen, discipelen van Jezus Christus.

Ik getuig dat Jezus Christus leeft en dat Hij ons heeft verlost. Hij was het die zei: ‘Ik heb u bij uw naam geroepen, u bent van Mij.’ In de naam van Jezus Christus. Amen.